

Sy-li spěwał,
Přilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatoj
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes ma
Njech čí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel F.

• Serbske njedzelske kopjeno. •

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihičisćežerńi w Budyschinje a placzi šchwórtlětnje 1,50 hr.

15. njedzela po swjatej Trojizy.

Sczenje Mattheja 19, 16—24.

Zacheus, tón wyschski tych cłowjefow, kiž běchu swoje sa-
stojnstwo tak njepravje wužiwal, so bychu so kani wobohacžili,
běšće pšes Jesuša na prawy pucž pichischol. „Slaj, Anjelže,
polozju swojeho kubla dam ja khudym, a kym-li někoho sjebal,
dam ja schyri króč sažo“, rjeknje wón temu Anjelzej. A Jesuž,
přislawiški tón dobry čyřty wotpohlad, džeshe k njemu: „Dženka
je so tutemu domu sbože dostało“. Tak běšće Jesuškowa lubosć
wšchu kěbiežnosć w Zacheuku pšewinyla. Zacheus sastupi do
Jesuškoweje služby, do služby lubosće. Kat sazpjeny běšće wón
prijedy byl pola tych kóbučłowjefow, a to s poknym prawom,
tola Jesuž běšće jeho dobył.

Nasch tekst nam powjeda wot jeneho bohateho mlodženca,
totnyž běšće runje na wopacžny pucž so podał. Džo zyle blisko
pšchi saměrje wotwobroczi so wot teho sbožnika, dokelž běšće
pšejara wot swojese kěbiežnosće wobkneženy; ani Jesuž nje-
móžeshe w nim tu lubosć k jemškim kublam pšewinycž. Dže
dže wón swojemu Bohu služicž — wón ma k temu najlěpšchi
wotpohlad — ale skónčnje so pokáže: swojeho Boha dže wón
tak pódla kóbu wotnamakacž; swoju lubosć kam k kěbi dže na
přenim měštnje spokojicž. Tak pohladamy w naschim tekstje do
teje džěleneje wutroby teho bohateho mlodženca:

Schtož wón dže, to njemóže;
schtož wón dyrbi, to nochže.

Schtož so Jesušej njeje na cłowjekach ženje spodobalo, je
ta džělena wutroba. Wo tajkich, kiž su se swojej hordej abo sa-
kšepjenej wutrobu so wot křistuža wotwobrocžili, so bychu

něhdže druhdže swoje sbože pytali, so tu po naschim tekstje nima
ničžo prajicž, wjele bóle jenož wot tajkich, kiž chzedža hišće
kšesćenjo bncž abo so s njemšcha hišće tak njemuja.

Pohladamy pak do nascheho teksta, dha so nam tón mlodženč
najprijedy jara derje spodoba. Bohu služicž běšće jemu tola wo-
prawdžita naležnosć. Wón njeběšće jenož po swojich myšlach
žiwny byl, ale běšće so prózowal, wšchitke Bože kasnje džeržecž,
wón je wěšće tež khudym lubosć wopokasał atd. Džeje kěbi
pšes to tu sbožnosć sažlužil? Schto jemu hišće pobrachuje?

Kelko mohlo so hišće dženkja wot tak někotreho kšesćeni-
jana na tutym mlodženču wutnyčž! Jeho pobožnosć je byla
wěšće hlubšcha dychli pola tak někotreho cłowjeka nascheho
čaka. Mjes thmi, kiž běchu s nim jeneje staroby, běšće wón so
wusnamjenil pšes swoje khutne waschnje a swoje pobožne my-
šle. Kelko lohkomyšlnosće njenadenžemy dženkž pola teho mlo-
deho luda, kiž ma, kaž so ida, jenož myšle na to, so by swoje
žiwjenje na swoje waschnje prawje rjenje wužiwal. Tón mlo-
dženč w naschim ewangeliu ma myšle na wěčnje žiwjenje. Kelko
je itch dženkja, kiž knano wěčnje žiwjenje njeprēja, ale do woczow
jemu nje pohladaju, wšchak je po cłowškej měrje kmjercž hišće
tak deloko přecž wošebje wot mlodnyh, a tak tež myšle wěčneho
žiwjenja dale njewobkěžbuja.

Bhle jasnje pak nam Jesuž tu praji: Džerž te kasnje, chzesch-
li ty do žiwjenja nuds hičž! Potajkim bjes pobožneho skutko-
wanja a žiwjenja žane wěčnje žiwjenje! Staracž so dyrbišch wo
wěčnje žiwjenje, chzesch-li jo herbowacž! Bóh so njeda sa kměč
měčž!

Tón mlodženč w naschim ewangeliu to derje wjedžeshe, so
to wěčnje žiwjenje nikomu tak bjes wšcheho njepšchipadnje, ale

so ma tež tón cžlowjek to šwoje šobu cžinicž, so by šbóžny byl. Ale to hórke sacžucze wón tola njeje ženje pšchewinhecž mohł we wšchém šwojim prózowanju, so šo jemu hišcže njeje radžilo pšches džerženje tych kasnjow k wěstosczi šwojeje šbóžnosće pšchińcž, a so jemu hišcže něšto pobrachuje. Špokojny wón šam pšchi šebi potajkim njeje, wón šebi myšli, so ma hišcže něšto wošebiteho cžinicž.

Tak pšchińdže wón k Jesušeji. Dołho šnawo bēšche wón teho šnjeja hižo wobkedžbowal, a pšchi tym bēšche wón tu wěstoscž do- byl: tu je jedyn, kotryž je wopradowže dobry, tón ma wěscze to wěcžne žiwjenje; to je jedyn mištr, kotryž budže tebi radžicž móž, ššto mašch hišcže cžinicž, šštož ty šam hišcže nješšy sa- móhl a namakał. „Wón džesche k Jesušeji: Dobry wuczerjo, ššto dyrby ja dobre cžinicž, so bych ja to wěcžne žiwjenje měl?”

Jesušowe wotmołwjenje nam najprjedy špodžiwije klineži. Ššto mi rekašch dobry? Ničto njeje dobry, šhiba tón jenicžti Bóh. Njeje dha tež Jesuš dobry? tón, na kotrehož my šwoju nadžiju stajimy? — Jesuš chze k tym prajicž: Šsam wot šebje ja nješšym dobry, ale Bóh to we mni plodži. Šdžež tehodla cžlowjek pšches šwoju móž špnta dobry, dofonjeny bycž, tam šo jemu to radžicž njebudže, tam wón tež to wěcžne žiwjenje dozpicž njebudže; hdžež wón pak to dobre dofonja, tam je pšches Božu móž to šamóhl. Trjebamy pak šo potom džiwacž, hdžž tón młodženz to, šštož wón drje chze, njemóže? —

Šštož bēšche Jesuš tym šarisejškim, tym předarjam teho ša- tonja, tak husto prijódl džeržal a džeržecž dyrbjal, by wón tež nam džentš hišcže prajicž dyrbjal. Kelto šo džentša wo moral- nosczi rečži, jako šo nabožina njeby wjazh trjebala, runjež je to najšpšche, šštož wo moralnosczi namakašch, k šchesežanštwu wšate. Tam pak, hdžež budžesch šo wopradowže prózowacž, moralnje žiwj bycž, tam šo cži pónđe, kaž temu bohatemu młodženzeji. so tola prawe špokojenje njenamakašch, lohzy pak móžesch tež do tamneje šarisejškeje šamopradowšcže šapadnecž, kotruž bēšche Jesuš tak wótrje šafudžil: Njebudže-li wašcha prawdoscž špšcha abo pol- nišcha dychli tych pišmowucženych a šarisejškich, dha wy nje- budžecze do njejškeho kraleštwa pšchińcž. Šštož bēšche tym po- brachowala, šštož tež temu młodženzeji pobrachowasche, bēšche to žiwe šjednocženštwu k Bohom, bēšche to ponižne dowěrjenje na Božu luboscž.

Kak powuczi Jesuš škóncžnje teho młodženza? —

Jesuš bórny špntjšche, ššto temu bohatemu młodženzeji pobrachowasche. Tehodla wón to roššudne šłowo jemu praji: Chzešch-li bycž dofonjeny, dži, pšchedaj, šštož ty šamóžesch, a roš- daž to šame šhudym ludžom, dha budžesch ty mēcž šchaz w nje- bješch. — Roššudž šo! Chzešch-li Bohu šlužicž, šluž jemu k žylej tvojej wutrobu a niž jenož tak pódlanšzy. Š tym Bóh njeje špokojom, hdžž tvoja wutroba nješmē jemu žyle šlušhecž. Kalki jašny wobras tu ša Jesušowe šłowo wo předowanju na šori: Wy njemóžecze Bohu šlužicž a mammonej.

Prijedy hižo bēšche tón młodženz to cžul, so pšchi wšchej dobrež próžy to wēšte pšchewědčjenje njemóžesche dohycž, so budže šbóžny. Nětk pak je se šwojej šakonškej dobrošcžu kónž. Niž, so kasnje po šłowu džeržišch, ale so ducha mašch, ducha Božeho džē- cžatštwu, ducha džēcžazeje luboscže, so by šo prawe dobre, po- božne žiwjenje, šjednocženštwu k Bohom, wěcžne žiwjenje wo tebi plodžilo.

To, šštož tón młodženz potajkim cžinicž dyrbi, to wón nochze. Šo by šo šam žyle šaprēł, so by šwojich šubšow šo wo- štajil, so by wšcho wopušcžil, to wón nochze, to jemu to wěcžne žiwjenje hódne njeje. —

Ššwērni ššchecženjo, tamni Šalzburgžy, prawe Bože džēcži, kiž bēchu domišnu, dom a dwór a wšchitke šubšow wopušcžili, so

njebychu šwoju wěru wušcžicž trjebali, polni dowěrjenja na šwojeho Boha!

Šrudny škóncžnje tón młodženz wotēndže. Tak blisko temu šamereji, a tola jón njebēšche dozpil. Ššwoju wutrobu chžyšche wón džēlicž, Bohu něšto, to druhe šebi šamemu. Tola Bóh chze mēcž našchu žylu wutrobu. Jesuš praji k šwojim wucžom- nišam to šłowo, kotrež je šo hižo wjele žyle wopaf rošymiko: Šbóžiche je, so šamel pšches jehline wucho pšchēndže, dychli so bo- haty do Božeho kraleštwa pšchińdže. Wón k tym njecha kóždemu, kiž něšto ma, radžicž: pšchedaj wšchitko a rošdaž jo tym šhudym, ale to chze wón prajicž: njewišaj na twojich šachodnych šubšach k tvojej žylej wutrobu, so tebe tvoja šebicžnoscž njeby wobkrije- žila, ale nawušk tež šhubicž, so by škóncžnje Boha wobšhowal.

Šlaj, ty wišajch šnawo tež tak jara na něčim, šštož tebi lubo je, šnawo wišajch k žylej wutrobu na twojich džēcžoch, na twojimaj šaršchimaj, na mandželškej abo mandželškim, a myš- lišch šebi, so by to ša tebe to najšrudnišche bylo, hdž by ty něšto wot teho šhubil. Ně, to najšrudnišche je, Boha šhubicž a Bože kraleštwo. Šiob bēšche wo šwojej šrudobje šo tak tróšchtowacž móhl: tón šnješ je jo dał, tón šnješ je jo wšal, to mjeno teho šnjeja budž šhwalene. Šbóžny budžesch, hdžž šmējšch pšchewo tajke dowěrjenje, tajku pošlužnoscž.

„Kaž pak to jeho wucžomnižy ššchachu, štróžichu woni šo jara a džachu: Šštoža tehodla budže šbóžny?“ Jesuš pak po- šhlada na nich a džesche k nim: „Pola cžlowjekow je to njemóžne, ale pola Boha šu wšchitke wēžy móžne“. Šštož móže nam po- tajkim jenož to wěcžne žiwjenje dacž, to je Bóh. Tehodla wēr do Boha a do Božeje luboscže a budž tuteje wērny žiwj k žylej šwojej wutrobu, dha budžesch šbóžny! Šnježe wušwobodž naš! Šamješ,

Ššto wšcho njenášonich, wucžujo pšches Ššerby.

„Šaj, ale!“ šnapšchecžiwu šušobžina, „wo bibliji tež šteji, šo šu wo šamšnym cžaku japoschtoljo ružy škadli na šhorach a jich požohnowali a wuštrwjeli!“

„Šaj, tak tam to tola šteji pišane!“ pomšasche ji džēšcžowa macž.

„Žyle prawje šcže prajika: tehdy to japoschtoljo tak cžinjachu! Ale my šmy tola nětkle tu žiwi wo našchim cžaku a tamni japoschtoljo nješšy wjazh, tež wašche žohnowaze žadny njeje! A šo bē šchesežanam powšchitkowuje tamny dar Bóššewe mozy daty wo tamnym přemj cžaku šchesežanštwu, wo tym tež wy ničžo wo bibliji cžitali njejšcže!“

„Šchesežanam? Šaj, ně, to drje niž! Ale tola tym japo- šchotlam! Čžehodla je šo to tehdy štawalo a čžehodla njemóhlo šo to džentša wjazh štačž?“

„Wo to šo njejedna, hacž šo to štačž móže abo niž! Pola Boha šu wšchitke wēžy móžne, duž tež tale! Našch cžak pak tajkich džiwow wjazh njetrjeba, abo špje: njeby po prawom tajkich džiwow wjazh trjebal. Tehdy dyrbjesche tón cžak a jeho lub widžecž, so je Bóh k tutymu mužemi a k jich šłowom, runje kaž by to dyrbjal pola Jesuša hižo dowidžecž. My mamy žyle 1900 lēt šady šo, a hdžž tute 1900 lēt k widžazhymaj wocžomaj pšchew- phtujemy, widžimy džiwj, wjele wjetšche hacž wuštrwjjenje jeneho šhoreho. To chze prajicž, my njetrjebamy wjazh tute džiwj, šnje- šowa žyrkej je wjazh njetrjeba! A ji tž njepomšaja tajžy džiwni džiwycžinjerjo a tajke džiwne džiwycžinjerki, kotrež něhdže tak wo potajnym škutkuja ale ani šlowežla k ewangelija njewucža a njepředuja, haj šamo k tym, koišž k nim pšchińdu wo pomoz, šrošymliwe šłowa njerēcža. Šokaschcže mi jedyn pšchitkad k přē- njeho šchesežanškeho cžaka, hdžež by to tež tak bylo!“

„Šaj, to macž žyle, žyle prawje!“ moja přenja šnata mi pšchitkowasche. „Mój muž tež tak praji. A šštož tak Bože

mjeno a smojno křičižka naložuje, tón sama 2. kasnju. To prave mjeno sa tajke cžinjenje je kufljanje, kaž w našchm katechismje f Lutherom wufnuchm tam pschi 2. kasni!"

"Ach, kufljanje a kufljanje!" sawoła huřbodžina. "Wj jenož njewěricze, hyschje-li wěrika, njebhychje . . ."

"Njebhychje Wj, moja luba!" sawołač, "Waschu huřbodžinku samjedla f tajkej jěbje; Wj seje ta, kotraž njewěri! A wj, macze' tež njewěricze f maczernej wutrobu do Wascheho Boha, do Boha Wascheho džěscja tam horjelach ani do teho, kotryž wot tam f nam je pschischol, do Jesuša Křychtuša. Wj njewěricze a nimacze duž teje maczernej lubosče, kotraž w bibliji je řobu sa tu najwyschschu křwalena. Ubo cžejja wutroba dırbi to řo horzischu modlicž. njedžecž sa džězo řrojuje fanč, hčnž niz maczerne wutroba Maczerne modlitwa wěrijaje lubosče f Bohu a f Jesuše a řo horzaje lubosče f džěscju dokonja jene modlenje, jene džakowanje a proschenje, sa to džězo, kotrež nichčn na zřkej semi wjazy ta njedokonja, tež jehu duchowny niz! A macze, tamra žnřsta dırbjala to jamož sa plěřnorch něschto řlěbornych!? Tamna džowka, kotraž ani Wař ani džězo Wasche njesnaje!? Macze, ty błasnič, twója pschiwěra cžini, řo błasnič!"

"Pschiwěra a pschiwěra! to dırbič stojnje řkyschecž!" wotmolwi měřto maczerje huřbodžina. "Wěra f temu řkusch, ta wěra, řo to pomha!"

"Widžicze, moja luba! Wj džě žyle moje myřle wuprajicze a niz prawo bycž dacze!"

"Wam prawo?" řo woprašča je řpodžiwanjom.

"Haj, mi prawo! Ta wěra, wj prajeschje, je nusna, řo to pomha, to řka: řo to cžinjenje teje žnřsteje pomha; ta wěra do cžinjenja teje žnřsteje pomha. To je něschto žyle druhe hacž ta wěra wot Boha Kņjesa, do jeho cžinjenja, do jeho hnadneje wole! Pschi tutej prawej, řchescžanskej wěrije do Boha je řo Wam Wascha wěra nimo kulika, a dokelž je tajka Wascha wěra pschi tutej prawej wěrije nimo, je jeje mjeno: pschiwěra! Wam njeje dobra došč ta wěrna řchescžanska wěra, teho dla macze pschi Waschej tař mjenowanej řchescžanskej wěrije hyschje jenu, a tuta řka: pschiwěra! A tuta řlacži Wam wjazy hacž tamna! Njewicze f hłowu, moja luba macze! Hyschje Wj jena wěrijaza řchescžanska maczer byla, Wj hyschje řo pschi kóřku Wascheho džěcžatka na kolena cžipka a řo modlika, tař, kaž jeno řo macž modlicž móže." A byli Kņjesowa wola ta byla, řo Waschemu džěcžatkej řtrowotu da, by řo tuta wola řtala na tajke modlenje Wascheje maczernej wutroby. Na tamne cžěmne cžinjenje a tupe bōrbotanje, kotrež je hyschje f temu sa řchiwie pjenjeřki cžinjene, nihdy, macze, nihdy!"

"To prajicze," rjeknu moja řnata, "řchtož řym tař wucžuta hižo dawno, řchtož pař tař wuprajicž njewjedžach. řo to tu řunje džęřka, hdyž řym f džěscžom na tajkim pucžu, řkusch, je mi jara lube! A to řaprajenje njeje ničžo řěpje hacž tajke řožohnowanje?"

"řene tař dobre kaž te druhe, abo řěpje drje prajimy: tař njedobre kaž te druhe!" wobkřucžich ja. (Pschichodnje dale.)

Zyrkej a stat.

"Swjast laikow řa ludowu zyrkej" (Volkstirchlicher Laienbund) je řkōcžnje na řo wřal, w nowinach wobřěrnischu rowpřacž, kař řo to po prawom f naschey zyrkwju w řakřkej ma. Tař řo to ma, řo je řakřka ludowa komora je řwojej řozialistiskej wjetřchinu wulřostatnu wustawu (Reichsversammlung) řamala, jenož řo by zyrkwi jeje prawa, psches řakon řarukowane prawa, wřala a pschikřōcžila. Džělenje zyrkwje wot řtata njeje řo tola hyschje řtalo; tež je to mjes zyrkwju a řtatom hyschje řakonřž tař, kaž dotal, tuž řu tež duchowni w řamřnej mēře hyschje řa-

řtojnřž řtata, řaž hacž dotal; tuž ma zyrkej a f njej tež jeje řkōmny dostawacž wot řtata te pjenjeř, kotrež řu řřebne, žyle to, řaž hacž dotal. řele prawo je kōždemu žyle řařne a nimo teho psches wulřostatnu wustawu wobkřucžene. Me řakřka ludowa komora řapowjedži zyrkwi tute jeje prawo; řa něschto wōřebite ma, hdyž zyrkwi 10 000 000 řr. řa dař pořčži. — ře nusne a řřebne, řo řo to řakřkenu ludej rowpřiča a dopraji. řo nēřto tamny řwjař cžini, a f tym f dobom naschemu ludej pořaže, řchto cžje řozialismus naschego cžajřa a řchto cžini řozialismus naschego cžajřa; řozialismus cžje dacž kōždemu jeho dobre prawo; to jeho mjeno hižo praji; řozialismus, abo řěpje řozialistika wjetřchina nascheye řakřkej řapowjedža tuto runoprawo, tuto dobre prawo tym, řiž řo jej njelubja, tař zyrkwi a jeje řastojnikam. — řiči tym wřchēm wobřarujemy, řo nima tuto řjednocženřtvo f błasmi wjele řobustawow w naschich wōřadach. Ubo njeřku naschi wōřadni řa dobre prawa řwojeje zyrkwje a jeje duchownych? řo tola wěscze řu! řuž pař dırbjala tež pař tař pař hinař to řwoje cžinicž řa to, řo prawo prawo wostanje — tež w naschm cžajřu a řraju! — A f temu hnydom hyschje něschto: Džen 7. abo 14. nowembra budžemy drje nowu ludowu komoru wolicž. Wustwolmy tuž jenož tajkich řastupjerjow, kotřiž řa prawo wřchich, a tuž tež řa prawo zyrkwje wustupja, a niz jeno řa prawo wěřthych wōřchtow! Wustwolmy řebi řastupjerjow, kotřiž maja lubosč te řņjesowej zyrkwi!

ř blřřa a ř dalōfa.

řo řerbřkim seminaru w řrodžischježu rowpřawjachm njedawno tu a dodamy džęřka tu řwjeřelazu rowjeřč, řo řo niz jeno řřjo řerbřž bohukřowž ale řchtrjo na jeho džěle pod nawjedowanjom řn. řararja Lic. theol. Wřōřaka wobdžěluja, njenujžy tež hyschje řn. řud. theol. řencž, řym řn. řararja řencža-řamjenežanskeho. ř 13. řeptembrom řeminar řa tute řěto řwoje džělo řkōcži a po Michale du naschi řtudentčja řařo na univesity f řwojim řtudijam.

42. hłowna řhadžowanka. řandženu njedželu, 5. pōžņienža, řo w polnje wobřadženym měřchžanskim džiwadle druhi, řabatny džěl 42. hłowneje řhadžowanke wotmē, řapocžany psches postrowřke řkōwa hłowneho řarřchego řn. cand. fil. řchlez, w kotřchž na wāžnosč řerbřkeje řabatny pokafa, nasch wot wřchich řtejo řpěwany narodny řpěw a bařen Barta-čřischinskeho "řwoje řerbřke wřřnacze" wot řn. řeminarista řrawza f řhelna jařo prolog pschednjeřene. Nēř řlědowasche přeni džěl pschehlada: řkonzert, kotrež pod wjedniřtwom řn. řantora řcholty-Budhřchinskeho a řn. wřch. wucžerja řrawza-Draždžanskeho nam bohary wubjerk řpěwow řa měřchany chor (kotřchž pokřledni "čžemow mōj" dırbjesche řo dwōjžy řpěwacž), křařnych řchtworospěwow (řņežnow řuty a řanki řrawzež a řņesow wřch. wucžerjow řrawza a řchlez-Draždžanskeho) dwaj řamospěwaj ř. řantora řrawza-řorni Wujědžanskeho a jedny wubjerny pschednoschř na huřlach řņežny řuty řrawzež pschiježe. Nasch najwutrobniřchi džak wjedniřkōmaj a řpěwarjam řkonzerta řkusch, kotřiž řrořynichu, ře řwojimi pschenadobnyhmi wufonjemi pokřucharjow hacž do pokřlednjeho wōřomika řajimacž. řchromadny řpěw "řasche řserbřřtvo f prošča řtawa" řkōcži řkonzert. řnydom po tym řn. řarar Dobruřky w mjenje řwjařta řserbřřkeho řtudentřtwa we lubi řserbřřkeho řoma naschich hōřčži f čžech rowita. řořafa w řwojej řahorjajej řčři na řřebne řhowanje kulturnych pokřahow řkōwjansřich ludow a wōřebje na wužitř řa nař džěl naschich řtudijow w řrařy w cžřřōřkōwjansřkim řraju wufonjecž. ř wutrobnyhmi řkōwami řn. řrofessor dr. řosef řāta, wulř

pšeczej Ešerbow, wotmolwi a pšchinježe nam postrowy f Czech. Wupjedže dale, so my Ešerbjo wjazy žami nješmny, ale wšchitzy Ešlowjenjo se šajinom na naš hladaja. Naschemu wjednifej Partej žo wot wšchitkich podpřikana dopřikniza pšpřla. Postrow-
fke žłowa buch u dale wot kn. wokrježneho hejtmana Stomara Šiejchera se Ešlowaškeje a wot knježny štud. M. Flejšcherez f Brna rěčžane. Tež kn. wšchitšchi wučer Nawka pšchinny žo žłowa a pokasa na wažnosć duchowneho šwjaska f ranjom, dofelž je nam f pomozu nascheje žerbškeje rěče žyly ranšchi žłowjanšti džel jenje wotewrjenu. — Š dypkom 7 hodž. šapocža potom w džiradle čzinohra „Jan Wicžas“ (f čžeškeje rěče pšcheložena), wot 40 wožobow hrata. Graje na fónzu 18. lěštotka w šafškej Žužizy a jedna wo wužwobodženje burow wot roboty, kotrež šfóničnje pšches žmjerč žwojeho rjeka Wicžaja dostanu. — Wón-
dželu potom poroldnju hiščeže wulět f reju do Ešłoneje Bor-
ščeže 42. žłowmu šhadžowanfu šfóniči. Nadžijonuje žu po-
škieženja Tjedželu wšchitkich pšchitomnych f nowa f šahorjenju ša
narodnu wěž nascheho žerbškeho žłowjanškeho naroda wjedle a
f tym žwój šamer dozpřle.

Čažopř „Pomhaj Wóh“ je po šdazju žwoju friju pšche-
winyl. Placzi nětko šchwórcžlětnje 1,50 hr.; tež to je hiščeže
žmješuje tuni pjenješ. Wježelimy žo, so je pšchichod čažopřža
šwěšženju, pšchetož mamy runje tutón čažopř ža nimo měry
wažny, niz jenož ša naš žerbšti lud, ně, ša žyly ewangeliške žł-
wjanštwu. Ewangelišy Ešlowjanjo w Čžeškej a Pšłškej f wul-
kim šajimanjom do Žužizy hladaja, šaf tu žerbška narodnosć pod
wodženjom ewangeliškej žyrtwjow w Šafškej a Prufškej tyje.
Šafška žnoda šmėje šawěšče wšchu pšchicžinu, žnadne žadanja
našch žerbškich wožadow dopjelnicž, so by žo poroše žermani-
šazije šwinyla. Čažopř „Pomhaj Wóh“ wotbšhijnje niz jenož
šdželanosć a pilnosć žerbškich theologow, ně, tež nabožne žiwje-
nje wšchitkich ewangeliškich wožadow. Tutón čažopř čži ža
we wjazy hacž 1000 žerbškich žwójbach; f lóhšošču mohla žo tuta
licžba potrojicž, haj f něšajfej próžu džekatoricž, hdy by žo šfónič-
nje tola jako nabožna winwatosć špšnala, so žana dobra žerbška
žwójba nješmje bjes njeho byčž. Š tutych pšchicžinow mamy
redaktorštwu tuteho čažopřža ša wulzy šamolšwite. Dyrbinmy
pšchipšnacž, so něšišchi redaktor, knjes šarar Wyržacž žo f do-
brym wušpěšom próžuje, čažopř na pšchezo wšchi ššhodžent
dowješčž, a žmy pšchekwědeženi, so budže žo jemu to tež pšchezo
bóle radžicž, hdyž žo jemu nišneje podpjerj se štrony ewangeliškeje
intelligenzy dostawa, šž ma šawěšče doščž wobdarženych a wulzy
šdželaných mozow. Potom budže čažopř f žyła dokonjany a
wón šmėje — to nješm jenož hole žłowa — žyrtwinoštamwšništi
wušnam. Wpšledne 34. čžišlo je woprawdže wofšchemjaze. Čži-
tamy w nim najpředy wubjerne předomanje wo Wlat. 5,5 wot
knjesa redaktora w šafškej žerbškej rěči. Wulzy šajimawy je
potom nastawš: „Ščto wšcho njenahonšch pucžuju pšches Ešer-
by.“ Ščto tež to jón piša?! Dych je žo mi šafšajil. Haj šaf
dyrbi žo naš lud namolšwecž. Šaf dyrbja žo našče njedostatki
njedžiwajzy wšcheho wotkryčž. Wrožymy knjesa špřžacžela, so by
raš do prufškej Žužizow pucžował a šam šemščenja wopřtal.
Šam šawěšče hrěchi f njeby wolaža. Knjes šarar Š w rny
žerbškej wožadže Ž pšchezo hiščeže něšmžy předuje, hacž runje je
pšchod — ja njewěm šelko — lětami ššubil žerbšy namolšwecž.
A, bēda Ešerbam, wón njeje jenicžki! Šchulške wobšejnosće
žu žalošne! Wrožymy f wutrobu knjesa redaktora, so by wob-
šejnosće tež prufškich žerbškich wožadow žwěru wobšedžbowal,
a f rašnosćžu wo nich rošprawil. Šo by tež byl kulturny dok-
ument! Šle wěšo dyrbi žo jemu najpředy doščž materiala po-
dacž. Dale čžitamy žara dobrý nastawčš „Šłupe lēta“ wot
Š. Š., šž porjadnje do čažopřža dopřkuje a ma dobrý dar po

ludowym wafšnju f wulkej šhutonšču a lubošču wažne du-
chowne naležnosće wužwělicž. W porjadnej rubřizy: „Žyrtaj
a šat“ rošprawja knjes redaktor jašnje a pšcheladnje wo tutym
aktuellnym praščenju. Dale čžitamy powjedancžko „Džowka“
f lužiškich wobrašow Adolfa Čžerneho, f šotryniž žo došpožny
nowy pšcheložš tuteje lubošneje čžeškeje knižki našcheho wulkeho
pšchecžela šfóniči. — Pšchejemy žebi, so bychu powjedancžka žo
jako wožebita knižka wudale. Ššnano by ju ewangeliške knihowe
šowarštwu wudalo. Š žyła žebi pšchejemy, so by žo žłowjanška
wšajomnosć tež njes nami piluje pššowala. „Pomhaj Wóh“
dyrbi žo tež wot šdželaných katholicškich Ešerbow čžitacž a „Ka-
tholški Wóšol“, šž je wubjerne pišany a pšchikladne nabožne
žiwjenje katholicškich wožadow ržkuje, wot ewangeliškich. Špš-
šmajemy žo, so bychmy žo špšchowali a šrucže hromadže štal
šhribjaj pšchi šhribjecže pšchecživo nawalej žuššitštwu a njewěry.

Dowolimy pak žebi tež hiščeže praščenje. Njeby možno
a wušpěšne bylo, hdyž by čažopř „Pomhaj Wóh“ žo šrucže
šjednocžiti f knihowym šowarštwom? Lěšny pšchinoschš šowarštwu
móhl žo na 6 hrinow powjetšicž a žo měžacžnje ššeracž. W-
šom mohlo žo tež ewangeliške Ešerbowštwu podobnje šrucže orga-
nijowacž šž katholicške. Ššobuššawny dyrbjeli žo njenowarž.
Šolportšram móhla žo podobna pšchikšušchnosć napoložicž šž
ewangelištam šražnožyrtwiného ewangeliškeho šjednocženštwu. Šich
nadawš njeby jenož byl pšchinoschš hromadžicž a nowych šobu-
ššawow doščž, ně, dyrbjeli tež wožebje wožhrocžene wožady wo-
přacž, šam šhromadžšny abo domjaze nišnosće wotměwacž,
žerbške maczerje a džecž hromadžecž a namolšwecž. Měšimy,
so móhlo žo to f lóhšošču do ššutka šžacž. Š mješšcha w džžacž
wožadach, hdyž mnošy Ešerbja byšla, žo hžo f džžela lēta došho
do žyła wjazy žerbšy njepředuje. Wly f wulkej šrudobu ššhich-
my, so žo w šhromadžšnych ewangeliškeho šjednocženštwu, šž žo
w Ešerbach wotměwaja — f wěššoščž wěšny to f Prufškeje —
čžajšo jenož něšiški rěči. Wly nabožne žiwjenje žyrtwiného ewan-
geliškeho šjednocženštwu žara wššoko wažimy. Šle žerbški lud
dyrbi šamž, šafke ššibanje se žwojeje ššjedžšny žam wubudžicž.
Nješaponimny Jan Šilian — wožoba profetiškeho raša — móže
tu džžeka f pšchikšladom byčž! Šafškeho nabožneho wjedniška šafš
trjebamy w našch čžaju. Wly šdžeržimy žwój narod jenož,
hdyž možne nabožne ššibanje na narodnym podložju po žyšym
žerbškim šražu f Wóžej pomozu doššanjemy. Wly wěšny derje,
so žu ewangelišy šjednocženštwarjo f wjetšcha tež žwěšni Ešer-
bja, ale runje šhodla žebi pšchejemy, so bychu žo tež bóle wo
našch lud ššarali, so bychu žebi tež čažopř „Pomhaj Wóh“ šobu
wutworili jako žwój žerbški organ. Š nutška jenož móže žo
našch lud šdžeržecž. Woni móžš šawěšče f temu pomhacž, šam
pošimy, ššedki, mužow, organizacijku naššonitšoščž podawacž.

Čažopř „Pomhaj Wóh“ budže potom woprawdžity ewan-
geliški nabožny organ, a šmėje njewuprajnje wulku wažnosć.
Njech žo mēwa po lapidarnym heššiom Jana Šiliana: Ešerbja,
šafšowajče žwěru žwojich wóžow rěčž a wěru! Njech šbožownje
dale šrucži pod wjedništwom žwojeho wuššojneho a nadobneho
redaktora. f B.

Wššowanje: 3. w Šh. ša XVII.

Porjedženka: Niz wo „Ešerbškim“ ale wo „Šafškim“ žłow-
nym bibliškim šowarštwu rěčžesche ša tyžženja šu podata roš-
prawa.

Šamolšwity redaktor šarar Wyržacž w Wofšacžžach.
Čžiščž Ššmolerjež knižicžiščžernje a knižarnje, šap. družštwu
f wobny. rušowanjom w Budyššinje.